

“* একৰ হিচাপ *”

আজি সৰ্ব সহজযোগী, সৰ্বদা সহযোগী সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হৈছেইক। সকলো ফালৰ অহা পিতাৰ সন্তানসকল এক বল, এক ভৰসা, এক মত, একৰস, এজনৰে গুণ গাওঁতা, এজনৰ লগতেই সকলো সম্বন্ধ ৰক্ষা কৰোঁতা, এজনৰ লগতে সদায় থাকোঁতা, এটাই প্ৰভু পৰিয়ালৰ এটাই লক্ষ্য, এটাই লক্ষণ, সকলোকে একেই শুভ আৰু শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনাৰে চাওঁতা, সকলোকে একেই শ্ৰেষ্ঠ শুভ কামনাৰে সদায় উচ্চত উৰুৱাওতা, এখনেই সংসাৰ, এখন সংসাৰতে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভৱ কৰোঁতা, চকু মেলাতেই এজন বাবা! প্ৰত্যেক কাম কৰোতে এজন সংগী বাবা, দিন সমাপ্ত কৰি, কৰ্মযোগ বা সেৱাৰ কাৰ্য্য সমাপ্ত কৰি এজনৰ প্ৰেমত লীন হৈ যোৱা, এজনৰ লগতে ল'ভলীন হৈ যোৱা অৰ্থাৎ এজনৰ স্নেহৰূপী কোলাত সমাহিত হৈ যায়। দিনে-ৰাতিয়ে এজনৰে লগত দিনচৰ্চা কটায়। সেৱাৰ সম্বন্ধত আহে, পৰিবাৰৰ সম্বন্ধত আহে তথাপিও অনেকৰ মাজত এজনকে দেখে। এজন পিতাৰ পৰিয়াল, এজন পিতাই সেৱাৰ প্ৰতি নিমিত্ত বনাইছে। এইটো বিধিৰে অনেকৰ সৈতে সম্বন্ধ-সম্পৰ্কলৈ আহি, অনেকৰ মাজতো এজনক দেখে। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত, হিৰ' পাটধাৰী (মুখ্য ভূমিকা পালন কৰোঁতা) হোৱাৰ জীৱনত, পাচ উইথ অন'ৰ (সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ) হোৱাৰ জীৱনত, কেৱল শিকিবলগীয়া আছে যদি কি? একৰ হিচাপ। এজনক জানিলা যেতিয়া সকলো জানিলা। সকলো পালা। ‘এক’ লিখা, শিকা, স্মৰণ কৰা, সকলোতকৈ সহজ হয়।

এনেয়েও ভাৰতত প্ৰবাদ আছে - তিনি-পাঁচৰ কথা নক'বা। এটাৰ কথা ক'বা। তিনি-পাঁচৰ কথা কঠিন হয়, এজনক মনত পেলোৱা, এজনক জনা সেয়া অতি সহজ হয়। তেন্তে ইয়াত কি শিকা? একৰ কথাই শিকা নহয় জানো। একতে পদম সমাহিত হৈ আছে। সেয়েহে বাপদাদাই সহজ ৰাস্তা ‘এটা’ৰে শুনায়। ‘এক’ৰ মহত্ব জানা আৰু মহান হোৱা। সমস্ত বিস্তাৰ ‘এক’তে সমাহিত হৈছে আছে। সকলো জ্ঞান আহি গ'ল নহয় জানো। ডবল বিদেশীসকলে ‘এক’ক ভালদৰে জানি গ'লা নহয়। অম্মা - আজি কেৱল আহি উপস্থিত হোৱা সন্তানসকলক ৰিগাৰ্ড (সন্মান) দিবৰ কাৰণে, স্বাগত জনাবৰ বাবে ‘এক’ৰ হিচাপ শুনালে।

বাপদাদাই আজি কেৱল মিলিত হ'বলৈ আহিছে। তথাপিও অতি মৰমৰ সন্তানসকল যি আজি বা কালি আহিছে তেওঁলোকৰ বাবে কিবা নহয় কিবা শুনাই দিলে। বাপদাদাই জানে যে স্নেহৰ কাৰণে কেনেকৈ পৰিশ্ৰম কৰি অহাৰ সাধন যোগাৰ কৰে। পৰিশ্ৰমতকৈ অধিক পিতাৰ মৰম পদমগুণ সন্তানসকলৰ লগত আছে সেয়েহে পিতাইও স্নেহ আৰু গল্ভেন ভাৰ্চনৰে (সোণালী শব্দৰে) সকলো সন্তানকে স্বাগতম জনাই আছে। অম্মা -

চাৰিওফালৰ সকলো স্নেহত ল'ভলীন সন্তানসকলক, সৰ্ব লগনত মগন হৈ থাকোঁতা মনৰ বান্ধৱ সন্তানসকলক, সদায় এজন পিতাৰ গীত গাওঁতা সন্তানসকলক, সদায় প্ৰীতিৰ ৰীতি পালন কৰোঁতা সংগী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

ডবল বিদেশী সন্তানসকলৰ সৈতে বাপদাদাৰ বাৰ্তালাপ - 03-03-84

ডবল বিদেশী অৰ্থাৎ সদায় স্বদেশী, চুইট হ'মক অনুভৱ কৰোঁতা। সদায় - মই স্বদেশী, চুইট হ'মৰ নিবাসী, পৰদেশত, পৰৰ-ৰাজ্যত স্বৰাজ্য অৰ্থাৎ আত্মিক ৰাজ্য আৰু সুখৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰিবলৈ গুপ্ত ৰূপত প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছে। হোৱাটো স্বদেশী, ভূমিকা পৰৰ দেশত পালন কৰি আছে। এয়া প্ৰকৃতিৰ দেশ হয়। স্ব-দেশ হৈছে আত্মাৰ দেশ। এতিয়া প্ৰকৃতি মায়াৰ বশীভূত হৈ আছে, মায়াৰ ৰাজ্য হয়, সেয়েহে পৰৰ দেশ হৈ গ'ল। এই প্ৰকৃতিয়েই তোমালোক মায়াজীং হ'লে তোমালোকৰ সুখময় সেৱাধাৰী হৈ যাব। মায়াজীং, প্ৰকৃতিজীং হ'লে নিজৰ সুখৰ ৰাজ্য, সতোপ্ৰধান ৰাজ্য, সোণালী দুনিয়া আহি যাব। এইটো স্পষ্টকৈ স্মৃতিত নাহে জানো? কেৱল চেকেণ্ডত পোচাক সলনি কৰিব লাগিব। পুৰণা সলনি কৰি নতুন ধাৰণ কৰিব লাগিব। কিমান সময় লাগিব? ফৰিস্তা তথা দেৱতা হ'বৰ বাবে কেৱল পোচাক সলনি কৰাৰ সময়খিনি লাগিব। চুইট হ'ম হৈয়েই যাবা কিন্তু অন্তত স্মৃতিত ফৰিস্তাৰ পৰা দেৱতা হওঁ কি হওঁ, এয়াই থাকিব। দেৱতাৰ শৰীৰৰ, দেৱতাৰ জীৱনৰ, দেৱতাসকলৰ দুনিয়াৰ, সতোপ্ৰধান প্ৰকৃতিৰ সময়ৰ স্মৃতি থাকেনে? ভৰি থকা সংস্কাৰ অনেক বাৰৰ ৰাজ্যৰ, দেৱতাৰ জীৱনৰ ইমাৰ্জ (উদয়) হয়নে? কিয়নো যেতিয়ালৈকে তোমালোক

সাক্ষাৎ দেৱতাসকলৰ সংস্কাৰ ইমার্জ নহ'ব তেন্তে সাক্ষাৰ ৰূপত সোণালী দুনিয়াৰ ইমার্জ কেনেকৈ হ'ব? তোমালোকৰ উদিত সংকল্পৰ দ্বাৰাই দেৱতাৰ সৃষ্টি এই ভূমিত প্ৰত্যক্ষ হ'ব। সংকল্প স্বতঃ ইমার্জ হয়নে নে এতিয়াও ভাবা যে বহুত দেৱি আছে? দেৱতাৰ শৰীৰে তোমালোক দেৱ আত্মাসকলক আহ্বান কৰি আছে। নিজৰ দেৱতাৰ শৰীৰ দেখিবলৈ পাইছানে? কেতিয়া ধাৰণ কৰিবা? পূৰ্ণা শৰীৰৰ প্ৰতি আসক্তিতো জন্মা নাই? পূৰ্ণা আটিল পোচাকতো পিন্ধি থকা নাই? পূৰ্ণা শৰীৰ, পূৰ্ণা পোচাক পিন্ধি আছে, যি সময়ত চেকেণ্ডত এৰিব নোৱাৰা। নিৰ্বন্ধন অৰ্থাৎ টিলা পোচাক পৰিধান কৰা। গতিকে ডবল বিদেশীসকলৰ কোনটো পচন্দ - টিলা নে আটিল? আটিল পোচাকটো পচন্দ নকৰা নহয়! বন্ধনতো নাই নহয়?

নিজে নিজৰ প্ৰতি এভাৰেডি (সদা প্ৰস্তুত) হোৱানে! সময়ৰ কথা বাদ দিয়া, সময় হিচাপ নকৰিবা। এতিয়া এইটো এইটো হ'বলগীয়া আছে, সেয়া সময়ে জানে পিতাই জানে। সেৱাই জানে পিতাই জানে। স্বসেৱাত সন্তুষ্ট হোৱানে? বিশ্বৰ সেৱাক একাষত ৰাখা, নিজক চোৱা। নিজৰ স্থিতিত, নিজৰ স্বতন্ত্ৰ ৰাজ্যত, নিজৰ ওপৰত সন্তুষ্ট হোৱানে? নিজৰ ৰাজধানী সঠিককৈ চলাব পাৰানে? এই সকলো কৰ্মচাৰী, মন্ত্ৰী, মহামন্ত্ৰী সকলো তোমালোকৰ অধীনত আছনে? কৰ'বাত অধীনতাতো নাই? কেতিয়াবা তোমালোকৰে মন্ত্ৰী, মহামন্ত্ৰীয়ে প্ৰতাৰণাতো নকৰে? কেতিয়াবা ভিতৰি ভিতৰি গুপ্ত ৰূপত নিজৰে কৰ্মচাৰী মায়াৰ সংগীতো হৈ নাযায়? নিজৰ ৰাজ্যত তোমালোক ৰজাসকলৰ ৰুলিং পাৱৰ (প্ৰশাসনৰ শক্তি), কন্ট্ৰ'লিং পাৱৰ (নিয়ন্ত্ৰণৰ শক্তি) যথার্থ ৰূপত কাৰ্য কৰি আছনে? এনেকুৱাতো নহয় যে আদেশ দিয়া শুভ সংকল্পত চলিব লাগে আৰু চলে ব্যৰ্থ সংকল্প। আদেশ দিয়া সহনশীলতাৰ গুণক আৰু আহে অস্থিৰতাৰ অৱগুণ। সকলো শক্তি, সকলো গুণে, হে স্ব ৰজাসকল, তোমালোকৰ আদেশ মানি চলেনে? এয়াইতো তোমালোকৰ ৰাজ্যৰ সংগী। তেন্তে সকলো আদেশ অনুসৰি চলি আছনে? যিদৰে ৰজাসকলে আদেশ কৰে আৰু সকলোৱে চেকেণ্ডত “হয় হজুৰ” বুলি কৈ চালাম জনায়, এনেকুৱা কন্ট্ৰ'লিং পাৱৰ, ৰুলিং পাৱৰ আছনে? এই ক্ষেত্ৰত সদা প্ৰস্তুত হোৱানে? নিজৰ দুৰ্বলতা, নিজৰ বন্ধনে প্ৰতাৰণাতো নকৰিব?

আজি বাপদাদাই স্বৰাজ্য অধিকাৰীসকলক স্বৰ ৰাজ্য থা-খবৰ শুধি আছে! ৰজাসকল বহি আছে নহয় জানো? প্ৰজাতো নোহোৱা নহয়? কাৰোবাৰ অধীন অৰ্থাৎ প্ৰজা, অধিকাৰী অৰ্থাৎ ৰজা। তেন্তে সকলো কোন হোৱা? ৰাজযোগী নে প্ৰজা যোগী। সকলো ৰজাৰ দৰবাৰ লাগি আছে নহয়? সত্যযুগৰ ৰাজ সভাততো পাহৰি যাৰা, ইজনে সিজনক চিনি নাপাবা যে আমি়ে সেই সংগমযুগী। এতিয়া ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ ইজনে সিজনক জানা, চোৱা। এতিয়াৰ এই ৰাজ্য দৰবাৰ সত্যযুগতকৈও শ্ৰেষ্ঠ হয়। এনেকুৱা ৰাজ্য দৰবাৰ কেৱল সংগমযুগতে বহে। তেন্তে সকলোৱে ৰাজ্যৰ থা-খবৰ ঠিকে আছে নহয়? ডাঙৰ আৱাজেৰে নক'লা যে ঠিকে আছে!

এই ৰাজ্য সভা বাপদাদাৰো প্ৰিয়। তথাপিও সদায় পৰীক্ষা কৰিবা, নিজৰ ৰাজ্য দৰবাৰ সদায় বহুৱাই চাবা যদি কোনোবা কৰ্মচাৰীয়ে অলপো এলহুৱা হৈ যায় তেন্তে কি কৰিবা? তেওঁক এৰি দিবানে? তোমালোক সকলোৱে আৰম্ভণিৰ চৰিত্ৰ শুনিছা নহয়! যদি সৰু লৰা-ছোৱালীয়ে চঞ্চলতা কৰিছিল, তেন্তে কি শাস্তি দিছিল? খোৱা-লোৱা বন্ধ কৰি দিয়া বা ৰচীৰে বান্ধি ৰখা - এয়াতো গতানুগতিক কথা কিন্তু সিহঁতক একান্তত কেইবা ঘণ্টাও বহুৱাই ৰখাৰ শাস্তি দিছিল। সৰু লৰা-ছোৱালী হয়, সৰু লৰা-ছোৱালীয়েতো ইমান সময় বহিব নোৱাৰে। গতিকে একে স্থানতে লৰচৰ নকৰাকৈ 4-5 ঘণ্টা বহি থকাতো সিহঁতৰ কাৰণে কিমান শাস্তি হয়। এনেকুৱা মাৰ্জিত শাস্তি দিছিল। গতিকে ইয়াতো যদি কৰ্মেন্দ্ৰীয় ইফাল সিফাল কৰে তেন্তে অন্তৰ্মুখতাৰ ভটিষ্ঠত তাক বহুৱাই দিয়া। বহিমুখতালৈ আহিবই নালাগে, এয়াই শাস্তি দিয়া। আহিলে আকৌ ভিতৰলৈ পঠিয়াই দিয়া। সৰু লৰা-ছোৱালীয়েও কৰে নহয়। বহুৱাই দিলে, আকৌ এনেকুৱা কৰে, আকৌ বহুৱাই দিয়ে। গতিকে এইদৰে বহিমুখতাৰ পৰা অন্তৰ্মুখতাৰ অভ্যাস হৈ যাব। যিদৰে সৰু লৰা-ছোৱালীক অভ্যাস কৰাই নহয় - বহা, স্মৰণ কৰা। সিহঁতে আসনত নবহিব, আকৌ তোমালোকে আসনত বহুৱাই দিব। সিহঁতে যিমানে ভৰি লৰচৰ নকৰক তথাপিও ক'বা নহয়, এনেকৈ বহা। এইদৰেই অন্তৰ্মুখতাৰ অভ্যাসৰ ভটিষ্ঠত ভালদৰে দৃঢ়তাৰ সংকল্পৰে বান্ধি বহুৱাই দিয়া। ৰচীৰে বান্ধিব নালাগে কিন্তু দৃঢ় সংকল্পৰ ৰচী, অন্তৰ্মুখতাৰ অভ্যাসৰ ভটিষ্ঠত বহুৱাই দিয়া। নিজেই নিজক শাস্তি দিয়া। আনে দিলে আকৌ কি হ'ব? আনে যদি তোমালোকক কয় যে তোমাৰ এই কৰ্মচাৰীজন ভাল নহয়, এওঁক শাস্তি দিয়া তেতিয়া কি কৰিবা? অলপ চিন্তন চলিব নহয় - তেওঁ এনেকৈ কিয় কয়! কিন্তু নিজেই নিজক শাস্তি দিয়া তেতিয়া চিৰকাল থাকিব। আনে কলে চিৰকাল নহ'ব। আনৰ সংকেতকো যেতিয়ালৈকে নিজৰ কৰি নোলোৱা তেতিয়ালৈকে চিৰকাল নহয়, বুজিলা!

ৰজাসকল কেনে আছে? ৰাজ্য দৰবাৰ ভালকৈ চলি আছে নহয়! সকলো ডাঙৰ ৰজা হোৱা নহয়! সৰু ৰজাতো নহয়,

ডাঙৰ ৰজা। অচ্ছা - আজি ব্ৰহ্মা পিতাই বিশেষকৈ ডবল বিদেশীসকলক দেখি বাৰ্তালাপ কৰি আছিল। সেয়া আকৌ কেতিয়াবা শুনাম। অচ্ছা- সদায় মায়াজীং, প্ৰকৃতিজীং, ৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাসকলক, গুণ আৰু সৰ্বশক্তিৰ খাজনাক নিজৰ অধিকাৰেৰে কাৰ্যত লগাওঁতা, সদায় স্বৰাজ্যৰ দ্বাৰা সকলো কৰ্মচাৰীক সৰ্বদা স্নেহী সংগী বনাওঁতা, সদায় নিৰ্বন্ধন, সদাপ্ৰস্তুত হৈ থাকোঁতা, সন্তুষ্ট আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

অষ্টেলিয়া গ্ৰুপৰ প্ৰতি: - সদায় স্মৃতি আৰু সেৱাৰ সমতা বজাই ৰাখোতা বাপদাদা আৰু সৰ্ব আত্মাৰ দ্বাৰা আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰা আত্মা হোৱা নহয়! এয়াই ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ বিশেষত্ব হয় যিয়ে সদায় পুৰুষাৰ্থৰ লগতে আশীৰ্বাদ লৈ আগবাঢ়ে। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত এই আশীৰ্বাদে একপ্ৰকাৰ লিফট কাম কৰে। ইয়াৰ দ্বাৰা উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰি থাকিব।

অষ্টেলিয়া নিবাসীসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ বিশেষ স্নেহ আছে কিয়? কিয়নো সদায় এজনে অনেকক অনাৰ সাহস আৰু উল্লাসত থাকে। এইটো বিশেষত্ব পিতাৰো প্ৰিয় কিয়নো পিতাৰো কাৰ্য হ'ল - অধিকতকৈ অধিক আত্মাক উত্তৰাধিকাৰী কৰি তোলা। গতিকে পিতাক অনুসৰণ কৰা সন্তানসকল বিশেষ প্ৰিয় নহয় জানো। আহিলেই উল্লাস ভালে থাকে। এই এক অষ্টেলিয়াৰ ধৰণীয়ে যেন বৰদান প্ৰাপ্ত কৰিছে। এজন অনেকৰ নিমিত্ত হৈ যায়। বাপদাদাইতো প্ৰত্যেক সন্তানৰ গুণৰ মালা স্মৰণ কৰি থাকে। অষ্টেলিয়াৰ বিশেষত্বও বহুত আছে কিয়নো অষ্টেলিয়াবাসী মায়াৰো অলপ বেছি প্ৰিয় হয়। যি পিতাৰ প্ৰিয় হয়, তেওঁ মায়াৰো প্ৰিয় হৈ যায়। কিমান ভাল ভাল সন্তান অলপ সময়ৰ বাবেই হওঁক কিন্তু মায়াৰতো হৈ গ'ল নহয়। তোমালোকতো এনেকুৱা কেঁচা নোহোৱা নহয়! কোনো চক্ৰত আহোতাতো নোহোৱা নহয়? বাপদাদাৰ এতিয়াও সেই সন্তানসকলৰ কথা মনত আছে। কেৱল কি হয় - কোনো কথাক পুৰা নুবুজাৰ বাবে 'কিয়' আৰু 'কি' ত আহি যায়, তেতিয়া মায়া অহা দুৱাৰ খোল খাই যায়। তোমালোকেতো মায়াৰ দুৱাৰক জানি গৈছা নহয়। গতিকে 'কিয়' 'কি' লৈ নাযাবা যাতে মায়া আহিবলৈ সুবিধা পায়। সদায় ডবল লক (তলা) লাগি থাকে যেন। স্মৃতি আৰু সেৱাই হ'ল ডবল লক। কেৱল সেৱা হৈছে চিংগল লক। কেৱল স্মৃতি, সেৱা নাই তেতিয়াও চিংগল লক। দুয়োটাৰ সমতা - এয়া হ'ল ডবল লক। বাপদাদাৰ টিভিত তোমালোকৰ ফটো ওলাই আছে, আকৌ বাপদাদাই দেখুৱাব চোৱা এই ফটোত তোমালোক আছে। অচ্ছা - তথাপিও সংখ্যাত সাহসেৰে, নিশ্চয়েৰে ভাল নম্বৰ আছে। পিতাৰ অধিক প্ৰিয় হয় সেয়েহে মায়াৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ উপায় শুনালে। অচ্ছা - ওঁম শান্তি

বৰদান: সমাহিত কৰাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা চেকেণ্ডত ফুলষ্টপ লগাওতা নিৰ্মোহী স্মৃতিস্ব ৰূপ হোৱা
অন্তিমত ফাইনেল পেপাৰৰ প্ৰশ্ন হ'ব - চেকেণ্ডত ফুলষ্টপ। আৰু একোৱে যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কেৱল পিতা আৰু মই, তৃতীয় কোনো কথা নাই..... চেকেণ্ডত "মোৰ বাবা" দ্বিতীয় কোনো নাই..... এনেকৈ ভাবিবলৈও সময় লাগে কিন্তু যাতে টিকি যোৱা, অস্থিৰ নোহোৱা। 'কিয়' 'কি'.....ৰ কোনো প্ৰশ্ন যাতে উৎপন্ন নহয় তেতিয়া নিৰ্মোহী স্মৃতি স্বৰূপ হৈ যাবগৈ। সেয়েহে অভ্যাস কৰা যেতিয়াই বিচৰা বিস্তাৰলৈ আহা আৰু যেতিয়াই বিচৰা সমাহিত কৰি লোৱা। ব্ৰেক যাতে শক্তিশালী হয়।

স্লোগান: যাৰ স্বমানৰ অভিমান নাই তে ৰেই সদায় নম্ৰ হয়।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!